

εγκύσεως δὲ καὶ νέου, ἀποκρούει καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῶν βάσεων τούτων, εἴτε πρόκειται νὰ συμπεριληφθῶμεν ἐν τῷ πανυπελληλικῷ νομοσχεδίῳ εἴτε πρόκειται νὰ υποβληθῇ εἰδικὸν διὰ τὴν Μ. Ἐκπαίδευσιν.

Ὑποβάλλοντες εὐλαβῶς τὸ προτεινόμενον σχέδιον, πεποίθαμεν ὅτι ἐνισχύομεν τὴν ὑμετέραν φιλόστοργον προσπάθειαν καὶ εὐαλιστοῦμεν εἰς τὸν ταχὺν τεματισμὸν τῆς οἰκονομικῆς βελτιώσεως ἡμῶν!

Ἀπὸ τὸ διάβασμα τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου βλέπομε πῶς τοὺς δασκάλους χαρακτηρίζουν :

1) Ἐταραγμένη σκέψη, δίχως αὐστηρο λογικὸ εἰρημ, δείγμα μικρῆς ψυχῆς, συνηθισμένης νὰ ἀναπνέει μέσα σὲ μιὰ ατμόσφαιρα τρόμου, πού τρέμει μήπως τῆς ξεφύγει τίποτα πού θὰ μπορούσε νὰ δυσμερεστήσει τὸν ἀφέντη.

2) Δουλικὸ φρόνημα. Μόνο Μουζικοὶ ἀποτεινούνται εἰς τὸν Ἰσάρο, καὶ ὄχι ἐλεύθεροὶ πολῖτες σὲ συνταγματικὸ ὑπουργό τους. Σημειωνομε πρὸς φράσεις : "Τὸ Συμβούλιον καταφεύγει εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ενοχλήσῃ ἡμᾶς", "ὑποβάλλοντες εὐλαβῶς", "πεποίθαμεν ὅτι ἐνισχύομεν τὴν ὑμετέραν φιλόστοργον προσπάθειαν". Γιὰ νὰ συγκινήσουνε τὸν ἀφέντη, μεταχειρίζονται τρόπους πού προσβάλλουνε τὴ φυσικὴ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀτόμου, ἐνῶ θὰ μπορούσανε νὰ τονίσουνε τὴς ἀνάγκας τους μὰ δίχως τέτοιον ἐξευτελισμὸ. Γιὰτὶ δείχνει πῶς ἔχασε πιά καὶ τὸ τελευταῖο ἔχθος ἀνδραπισμοῦ κείνος πού θὲ νερζέπεται νὰ ὁμολογεῖ πῶς ἡ φτώχεια "τοῦ ὑπέσκαψε τὸ ἠθικὸν του καὶ τοῦ ἀτήλειψε καὶ τὸ ἐλάχιστον θάρρος", πῶς "τὸ συμβούλιον συνθλίβεται ὑπὸ τῶν σπαραγμῶν τοῦ κλάδου καὶ τῶν λυγμῶν τῶν οἰκογενειῶν αὐτοῦ καὶ ἀκούει κραυγὰς ὀδύνης καὶ ἀπελπισμοῦ". Ἐτσι μόνο οἱ ζητιάνοι τοῦ δρόμου μιλοῦνε. Ἐχομε λοιπὸν τὴν ὁμολογίαν τῶν ἰδίων τῶν δασκάλων, πῶς δὲν ἔχουνε κανένα φρόνημα στὴν ψυχὴ τους, πῶς εἶναι ἐρείπια σωματικὰ καὶ ψυχικὰ. Τέτοιοι ἄνθρωποι τί ἔχουνε λοιπὸν νὰ δώσουνε στὰ παιδιὰ πού τοὺς ἔχομε ἐμπιστευτεῖ; Οἱ ἴδιοι τὸ ὁμολογοῦνε πῶς τὸ ἐπάγγελμά τους δὲν τοὺς κπαρέχει κανέν θέλητηρον». Οἱ δούλοι μόνον δούλους μπορούνε νὰ δημιουργήσουνε.

3) Τραγικὴ ἄγνοια τῆς καθαρῆς οὐσίας. Σὲ κάθε ἀράδα προσκρούει κανεὶς καὶ σὲ μιὰ τρομερὴ ἀκυρολεξία. Σημειωνομε μερικὲς : «καταφεύγει εἰς τὴν ἀνάγκην», ἐνῶ τὸ σωστὸ εἶναι «εἰρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην». «Τὸ προσωπικὸν δὲν ἀσφαλιζεται ἐν τῇ ζωῇ» σὰ νὰ πρόκειται γιὰ καμιά ἀσφαλιστικὴ ἔταιρεία. «Κατηράλωσαν τὴν οὐσίαν καὶ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας των». «Ἡ ἀποκατάστασις τῆς τιμῆς τοῦ κλάδου ἀποκρούει πᾶσαν ἀναβολήν», ἀντὶ «ἡ ἀνάγκη τῆς ἀποκαταστάσεως κλπ.». Καὶ τὸ κομικώτερο ἀπ' ὅλα γράφουνε «εὐελπιστοῦμεν εἰς τὸν ταχὺν τεματισμὸν τῆς οἰκονομικῆς βελτιώσεως ἡμῶν»!

Αὐτὴ εἶναι ἡ γλώσσα πού βγῆκε πάλι τώρα τελευταία νὰ μᾶς τὴν διαφερέψει ὁ Χατζηδράσης. "Ἄς τὴν καμαρώσει. Ἄς καμαρώσει τὰ κοπέλια του. Ἄς ἴδει, ἂν ἔχει μάτια νὰ βλέπει καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι γλωσσολογοὶ, τί φθορὰ δαιμονιαγεί σὲ μιὰ καὶ καθί-

ρεύουσα, καὶ ἂς μᾶς πληροφορήσει πῶς μπορεῖ νὰ γίνει γλώσσα τοῦ ἔθνους τὸ κατασκευασμὰ αὐτὸ, πού οὔτε οἱ καθηγητὲς δὲν μπορούνε νὰ τὸ μεταχειριστοῦνε σωστά.

4) Ἀνικανότητα συγχρονισμοῦ. Μέσα στὴν παγκόσμια ἐργατοσοσιαλιστικὴ κίνηση, οἱ δασκάλοι οὔτε ὑποπτεῦνται ἀκόμα τὸν τρόπο νὰ ἀπειτύνονται μὲ σεβάσμὸ μὰ καὶ μὲ ἐπιβλητικὴ ἀξιοπρέπεια στὴν κωβέρνηση.

5) Τάση οὔτε γιὰ ἀπλοποίηση παρὰ γιὰ Κονταποίηση τῆς γλώσσας. Ὁ Κόντος παραμένει καὶ σήμερα τὸ ἰδανικὸ τῶ δασκάλων κοίτα λέξεις : «Ἐνεγῆρασαν», «οὐστινασθήτοτες».

Τὸ συμπέρασμα τώρα. Τέτοιοι κλάδος εἶναι ἀξιος γιὰ κάθε ἐξευτελισμὸ, οὔτε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητιανεύει καμιά προστασία. Τὸ ἔθνος ἂς μὴν περιμένει τίποτα ἀπὸ τοὺς δασκάλους τῆς Μέσης ἐκπαίδεψης.

"Ο ΝΟΥΜΑΣ,"

ΣΤΙΧΟΙ

ΑΝΗΜΠΟΡΟΣ ΧΛΩΜΟΣ

Ἄνημπορος, χλωμός.—Ποῦ πάει,—Πῶς νὰ τὸ ξέρει
Τὸ φύλλο τὸ ξερό, πού θὰ τὸ πάει τὰ γέρι!

Μιὰ εἰκόνα σκοτεινὴ τοῦ θολώνει τὸ μάτι,
Σὰν ξεψυχᾷ τὸ φῶς τοῦ βραδιοῦ, σὲ κρεβάτι.

Κ' ἐνα ὄνειρο παλιό, σὰ μιὰ σβυσμένη νότα,
Γύρω του φτερογᾷ, πρὶν ἀνάφουν τὰ φῶτα.

***

ΕἶΝΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ

Εἶναι πολλὲς φορές πού τὸ γέλιο σου μοιάζει,
Καλὴ μου, σὰ δροσιὰ σὲ ἠλιοφρυσμένο χῶμα :
Κ' ἡ πὶδ ξερὴ γωνιά μὲς στὴν καρδιά μου ἀκόμα,
Χρυσολούλουδα βγάξει.

Κι ἄλλοτε σὰ βαρειά τοῦ μολυβιοῦ σταγόνα
Καφτὴ μὲς στὰ καημένα σωθικά μου πάει,
Κ' εἶσαι τοῦ Ἀνθρώπου τὸ Παιδί, πού συχωρναί,
Μ' ἀγκαθῆνια κορώνα.

Κ' εἶναι πολλὲς φορές τὸ γέλιο σου σὰ χᾶδι,
Πού τις πληγὲς μου ἀνοίγει—καὶ μιὰ ἀνατριχίλα
Τὸ κορμὶ μου περνᾷ σὰ χεμῶνας, πού φύλλα
Κινηγᾷ σὲ σκοτάδι.

ΟΝΕΙΡΑΤΑ ἘΥΤΥΧΙΑΣ

Ὀνειράτα εὐτυχίας καὶ μεθῆσια πολέμου
Ποτὲ σου;—Ἐἶχα πολλὰ λουλούδια σὸν μπαξέ μου.

Μὰ ἕνας κλέφτης κακός, ἕνας ληστής τοῦ δρόμου
Τρυγοῦσε δταν ἐγὼ γελοῦσα σὸνειρό μου.

Κι ὁ κλέφτης ὁ κακὸς θάρθε νὰ ξεριζώσει
Τὰ πάντα, μιὰ νυχτιά πού δὲ θὰ ξεμαρῶσει.

Κ. ΚΑΡΑΪΩΤΗΣ